

Hana Hindráková

OBCHODNÍCI S DĚTMI

KIO KAN

edice
KLO KAN

Copyright © Hana Hindráková, 2023

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Hana Hindráková, 2023

Foto na přebalu © Eva Turnhöferová

Redakční úprava Vlasta Kohoutová

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokan, 2023

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7695-110-5

*Luboši, tato knížka je pro tebe.
Moc mi chybíš
a už brzy se snad spolu vypravíme
do naší milované Keni.
I když bohužel jinak, než jsme plánovali.
Nikdy nezapomenu, rafiki yangu.*

Prolog

Sklepení pod katedrálou Holy Ghost, Enugu, Nigérie

„Teď ani necekneš, rozumíš?“ obořil se na Aarin ohavný muž a potom jí zavázal oči černým šátkem.

Vnímala, že auto zastavilo.

„Jdeme!“ zahučel únosce. Neurvale ji vytáhl za loket z auta a vlekl kamsi dolů po schodech.

Měla strach. Strašlivý strach. Celá se třásla. Než ji unesli, neznala nic jiného než plechovou boudu v lagoském slumu Iwaya, kde bydlela se svou maminkou. Otce si nepamatovala a její matka o něm nikdy nemluvila. Aarin neměla odvahy se na něj zeptat. Jako by se bála, že by se dozvěděla něco špatného. Teď však myslela na maminku.

Odpoledne jako obvykle každý den po škole s ní prodávala košíky, které po večerech společně pletly. Byla to jejich obživa.

Zvládneš to tady chvílku? zeptala se jí maminka. Iris se mnou potřebuje něco důvěrného probrat.

Určitě, odpověděla a maminka odešla za sousedkou.

Do půl hodiny jsem zpátky, řekla, než se jí ztratila z dohledu.

Aarin si předsevzala, že bude aktivní a zkusí něco prodat, aby udělala mamince radost.

Všimla si, že uličkou pomalu projíždí osobní auto s neobvyklou barvou.

Třeba to bude zákazník, pomyslela si, ale potom se všechno seběhlo tak neuvěřitelně rychle, že nestihla ani volat o pomoc.

Z auta vyskočil podivný muž a než se Aarin vzpamatovala, vtáhl ji dovnitř a přitiskl jí pod nos hadr s uspávacím. Usnula dřív, než se dostali ven ze slumu.

Při vzpomínce na maminku se rozesmutněla. Chudák maminka. Vůbec neví, co se stalo. Bude se na mě zlobit, že jsem nechala náš obchod bez dozoru? Co když někdo něco ukradl?

Aby se zbavila chmurných myšlenek, počítala schody. Jeden... Dva... Tři... Čtyři... Pět... Šest... Sedm... Osm... Devět... Deset... Jedenáct... Dvanáct... Třináct... Čtrnáct... Patnáct... Jak je to dál? Na další číslice si nedokázala vzpomenout. I s šátkem na očích vnímala, že se prostor kolem ní zmenšuje. Zřejmě mířili někam do podzemí. Když se nadechla, ucítla vlhkost prosycenou hnilobou.

Ozvalo se vrzání kovových dveří. Muž do ní strčil a ona upadla. Vzápětí jí strhnul šátek z očí.

Zamžourala do tmy. Podzemní místnost bez oken prosvětlovaly desítky dlouhých bílých svící. Všudypřítomná plíseň odporně páchla a kdesi vzadu odkapávala voda.

Když zvedla hlavu, udělalo se jí zle. Zdráhala se uvěřit, že se to skutečně děje. To přece nemůže být pravda. Je to sen... pouhý zlý sen...

Zařívala se do země, jako by chtěla zapomenout, co právě spatřila.

Znovu se podívala. Stále to tam bylo. Desítky rakví kolem ní. Jedna byla otevřená a lemovaly ji oválné lebky opic s bolestně vyceněnými zuby. Jako by zvířata zemřela v jakési strašlivé agónii. Světlo svíček jim dodávalo na

děsivosti. Aarin ucítila dotek smrti, protože si uvědomila, že ji muž zavlekl zřejmě do márnice.

„Zvedni se,“ nařídil jí únosce.

Pokusila se splnit jeho příkaz, ale nohy ji vůbec neposlouchaly. Měla je jako z gumy.

„Koukej vstát!“ zařval muž do děsivého ticha a jeho hlas se nesl sklepením jako ozvěna.

Snažila se ovládnout své tělo. *Zvládnu to. Maminka přece říkala, že vždycky musím být silná.*

Nešlo to.

Muž ji vztekle táhl k otevřené rakvi a odíral jí holé nohy o kameny trčící z hliněné podlahy.

Najednou ucítila přítomnost kohosi dalšího. Zpoza rakve se vynořil chlápek s šiřatou hlavou pokrytou dredy. Byl oblečený ve volné pruhované tunice a s naběleným obličejem připomínal zombie.

Aarin pocítila závan mrazivého strachu. Voodoo kněz... Na vlastní oči nikdy žádného neviděla, ale dost toho o nich slyšela. Strašlivé příběhy, jak tito čarodějové dokáží ovlivňovat životy svých obětí.

„Vlez dovnitř a lehni si,“ poručil hlubokým hlasem.

Ošila se a zůstala stát na místě.

Voodoo kněz netrpělivě zvýšil hlas. „Tak slyšela jsi?“

Když se jednou nohou ocitla v rakvi, měla pocit, jako kdyby překročila práh, odkud není návratu.

Pohlédla na oba muže, kteří ji hypnotizovali tvrdým pohledem.

Lehla si a ruce si položila na břicho, protože v rakvi bylo málo místa. Vnitřek byl vlhký a nepřijemně studil.

Vtom zaslechla tupou ránu. Tma. Zápach. Nedostatek kyslíku. Zachvátla ji panika. Nemohla se nadechnout. Trhavě oddechovala a cítila, jak jí zběsile buší srdce. Jako kdyby jí mělo každou chvíli vyskočit z hrudi. Aarin se

udělalo zle. Motala se jí hlava, chtělo se jí zvracet, bylo jí ještě daleko hůř, než když onemocněla těžkou malárií.

Nahmatala dřevěné víko rakve, sevřela drobné dlaně v pěst a zabušila. „Prosím, pusťte mě ven, prosím, udělám všechno, co budete chtít,“ škemrala hlasem plným zoufalství.

Cítila každý úder svého splašeného srdce a brněly jí nohy. *Umírám, určitě umírám. To je naprostý konec. Už nikdy neuvidím maminku.*

Ubývaly jí síly. Tělo jako by nebylo vůbec její. Ztrácela naději. I energii. Ještě jedno zabušení a ruce jí klesly na hrudník. Sepjala je a v duchu si odříkávala poslední modlitbu.

Najednou se víko rakve otevřelo. Jako by Bůh vyslyšel její prosbu. Jenomže...

Únosce ji popadl za vlasy a vytáhl z rakve. Jeden pramen mu zůstal v ruce.

Voodoo knězi děsivě zasvítily oči. „Potřebuju tvou krev.“

Únosci se v rukou ve světle svíček zaleskla čepel dlouhého nože. Přiblížil se s ním k ní a přikázal: „Natáhni ruku.“

Těžce polkla. Potom bázlivě poslechla. Se zatajeným dechem sledovala, jak se nůž dotýká její kůže. „Auuu!“ zařvala zoufale, když ji únosce řízl. Pod otevřenou ránu umístil malou měděnou misku, do které nechal odkapávat krev.

Cítila se slabá. Jako kdyby měla každou chvíli omdlít. Nebyl to sen, ale děsivá skutečnost.

Když se miska z třetiny zaplnila, únosce Aarin zavázal ránu černým šátkem, který měla předtím na očích, a misku s krví podal voodoo knězi. Potom dovedl dívku do kruhu z bílých svící a zvířecích lebek.

„Nyní opakuj po mně,“ přikázal voodoo kněz.

Na znamení souhlasu mlčky přikývla.

„Přísahám na smrt své matky...“

„Přísá...“ Hlas jí selhal. Copak může přísahat na smrt své matky? To přece nejde.

„Přísahám na smrt své matky,“ zahřměl voodoo kněz netrpělivě.

„Přísahám na smrt své matky,“ zamumlala tiše a do očí se jí tlačily slzy.

„Že za žádných okolností nikdy nikomu neřeknu, že mám rodinu.“

„Že za žádných okolností nikdy nikomu neřeknu, že mám rodinu,“ nesl se sklepením její jemný hlas. *Proč mám něco takového slibovat? Co to znamená?* letělo jí zběsile hlavou.

„Pokud někdy někomu něco takového řeknu, má matka zemře a skončí v pekle,“ pokračoval voodoo kněz.

Cítila, jak se jí podlamují nohy a přála si, aby omdlela. Raději by ztratila kontakt s realitou, než aby slibovala něco takového.

„Koukej to zopakovat,“ sykl její únosce.

„Pokud někdy někomu něco takového řeknu, má matka zemře a skončí v pekle,“ pronesla Aarin a hlasitě se rozvzlykala.

Voodoo kněz jí podal misku s krví. „Na stvrzení slibu tohle teď vypij.“

Třesoucími se rty se dotkla chladného okraje měděné misky. Naklonila ji a v ústech ucítila hořkosladkou pachut vlastní krve.

„Ještě jeden lok,“ nutil ji voodoo kněz. Potom si od ní misku vzal a přidal do ní pramen Aariných hustých vlasů, kus látky z jejích šatů a nehet z palce u nohy, který jí násilím bolestivě odlomil. Směs zamíchal kostí.

Aarin se úpěnlivě snažila nemyslet na to, že je nejspíš lidská.

Potom vše vložil do tmavě zeleného váčku a přitiskl si ho k hrudi. „Dokud budu mít u sebe tento váček, mám plnou kontrolu nad tvým životem,“ prohlásil a hrozivě se rozchechtal.

Měla pocit, že nyní ji už může potkat úplně všechno.

1. kapitola

Uprchlícký tábor poblíž Maiduguri, Nigérie

Christiana Yakubu vystrčila hlavu z bambusového stanu a nastavila tvář horkým slunečním paprskům. Přestože už se připozdívalo, slunce stále hodně páliło. Nechtělo se jí do horka, ale potřebovala vodu. Dala si na hlavu našedlý umělohmotný kanystr a vyrazila do oázy k prameni.

Obklopila ji okrově zbarvená poušť tečkovaná středně vysokými zederachy s uschlými korunami. Pod bosými chodidly cítila ostré kameny a horký písek, ale nevadilo jí to. Zvykla si. Tak jako na všechno. Na malý stan v uprchlickém táboře nedaleko Maiduguri, ve kterém bydlela s třemi dívkami podobného věku, na jídlo dvakrát denně v podobě fazolí a rýže. Někdy dokonce musela chodit žebrot do blízké vesnice. Jako by to ani nebyla ona, kdo před třemi lety úspěšně studoval na střední škole v Chiboku.

Poslední dobou žebrola stále častěji. Když se na žebrotu vypravila poprvé, připadalo jí to nesmírně ponižující. Postupem času si uvědomila, že jí prostě nic jiného nezbyvá. Byla ráda, že vůbec žije. V táboře se každý den setkávala se smrtí. Umírali všichni. Děti, ženy i muži. Ale děti

bylo nejvíc. Kolikrát viděla ležet drobné dětské tělíčko ve zkroucené poloze a kolem poletovaly otravné mouchy. Někdy to způsobila malárie, jindy tuberkulóza nebo průjem. Zmařených životů jí bylo líto. Jenomže ona s tím nemohla nic dělat.

A to nebylo zdaleka vše. Často slyšela děsivé příběhy o mladých ženách, které byly v táboře znásilněny nejen po setmění, když potřebovaly na toaletu, ale i během dne. Kolem chodili lidé a místo aby pomohli, odvraceli zrak. Nedovedla si představit, že by se to stalo i jí. A velmi se toho bála.

Když se vracela zpátky od pramene, oslovila ji macatá žena v dlouhých, kanárkově žlutých šatech, kterou znala z tábora jako tetu Eunice. „Christiano, co bys řekla na práci pokojské v Enugu? Za slušné peníze s bydlením i s jídlem.“

Přestože v jejich kultuře platilo, že čím víc si člověk dával na čas s odpovědí, tím byl váženější, nerozmýšlela se a vyhrkla: „Ano, určitě ano.“

V táboře ji vůbec nic nedrželo a nabídka práce zněla lákavě. „Kdy můžu začít?“ zajímala se nadšeně.

„Hned, jak společně dojedeme do Enugu,“ odpověděla teta Eunice.

„Půjdu si sbalit,“ usmála se Christiana, která byla po dlouhé době najednou plná energie.

„Nevadí ti, že je to tak narychlo?“ zeptala se teta Eunice a na čele se jí objevily drobné vrásky.

„Samozřejmě že ne,“ mávla rukou Christiana. „Jsem šťastná, že se odsud dostanu. Radši budu pracovat než žebrot. A tady o práci nezavadím.“

„Máš pravdu, situace v táboře je zoufalá,“ přitakala. „Zítra ráno dojdeme do Maiduguri a potom pojedeme do Abuji. Tam přespíme a další den budeme pokračovat do Enugu. Před osmou tě vyzvednu u stanu.“

„Budu připravená,“ slíbila a šťastně si uvědomila, že většinu vody, kterou si přinesla, už nebude potřebovat. Aspoň potěší spolubydlící ze stanu, když jim tam vodu nechá. Vše se seběhlo tak rychle, že se nad zvláštní naléhavou nabídkou práce nestihla ani pořádně zamyslet.

Hotel Palm Paradise, poblíž Paje, ostrov Zanzibar, Tanzanie

Izabela Steiner seděla na zemi v koupelně na chladných béžových dlaždičkách a se zatajeným dechem čekala na výsledek těhotenského testu. Stejně jako poslední dva roky.

Jednou to musí vyjít. Nedovedu si představit, že bych neměla děti. Mám přece nejvyšší čas. Moje biologické hodiny už bijí na poplach.

Přestože muž, o kterém dlouho jenom snila, se stal jejím manželem, nebyla šťastná. Nenaplňovalo ji ani to, že po dovolené na Zanzibaru se natrvalo stěhovali do Keni, kterou považovala za svůj domov a kde strávila mnoho krásných let prací zahraniční reportérky pro soukromou českou televizní stanici N1. Izabela teď myslela jenom na dítě. Bez něj nic dalšího nedávalo smysl.

Samozřejmě věděla, že nejlepší je udělat si test hned ráno. Jenomže ten den vstávali brzy a pospíchali na celodenní výlet na modré safari, kde na místní tradiční plachetníci *dhow* pluli do nádherné zátoky Menai. Cestou dokonce spatřili i několik delfínů, opalovali se na plážích s bílým pískem, potápěli se ke korálovým útesům, které hrály všemi barvami, ochutnávali lahůdky v podobě ryb a mořských plodů. Aby Izabela Daniela nezklamala, před-

stírala nadšení. Jediné, na co však celý den myslela, bylo, jak si navečer udělá těhotenský test.

Zbývala minuta, zatraceně dlouhá minuta, a na testu se zatím objevil jeden proužek. Pouhý jeden proužek. *To ještě nic neznamená*, uklidňovala se v duchu. *Druhý proužek se může objevit až na poslední chvíli.*

Dva roky, které strávili v Čechách, nedělali nic jiného, než se snažili o dítě. Když to po roce stále nevycházelo, objednali se k lékařům.

Daniel byl nejdříve proti, ale když viděl, jak na tom Iza-bele záleží, tak nakonec souhlasil. Přestože věděla, že už z toho musí být zoufalý a že tím ohrožuje jejich manželství, nedokázala si pomoci. Ani si nepamatovala, kdy se naposledy spontánně pomilovali.

V plodné dny si oblékala Danielovo oblíbené červené krajkové spodní prádlo a potom dlouho ležela pod peřinou s pevně semknutýma nohama. Dělal to nenápadně, aby si toho manžel nevšiml. Když náhodou odešel do vedlejší místnosti, tak nohy pro jistotu ještě zvedla a opřela si je o čelo postele. Pro dítě už měla dokonce vymyšlené i jméno. Kluk by se jmenoval Daniel po manželovi a pro holčičku vybrala krásné masajské jméno Nailatei.

Všechna lékařská vyšetření dopadla na výbornou. Jak na její, tak na Danielově straně. Nechte tomu volný průběh, radili jim lékaři. Nemyslete na to, nestresujte se, dopřejte si dovolenou, dejte si večer na terase sklenku vína a ono to přijde.

Izabela se podívala z okna koupelny na paletu zářivých tyrkysových odstínů Indického oceánu. Kde jinde by měla otěhotnět než tady. Na krásném exotickém ostrově prožívali už druhý měsíc odložené líbánky, ale ani tady se jí nepodařilo se uvolnit. A brzy je čekala subsaharská Keňa.

Pět, čtyři, tři, dva, jedna. Poslední vteřiny zbývající do vyhodnocení těhotenského testu uběhly. Bála se na něj podívat, protože nechtěla zažívat další zklamání. Co by dala za to, kdyby si mohla hladit rostoucí břicho a sledovat, jak se jí na něm vyboulí ručička nebo nožička, toužila cítit pohyby miminka. I těhotenské nevolnosti by jistě snášela s úsměvem díky představě, že za několik měsíců bude chovat v náručí maličké voňavé miminko.

Věděla, že by se na to neměla tolik upínat. Spíš než odborníka na reprodukci bys potřebovala psychologa, řekl jí jednou ze vzteku Daniel, a přestože ji to rozzlobilo, dala mu v duchu za pravdu. Svému milovanému Danielovi. Trenérovi společenského tance, po kterém šlely všechny tanečnice z klubu a ani ona nebyla výjimkou.

Otevřela oči a podívala se na výsledek testu. Jeden proužek. Nic víc. Zklamaně přivřela oční víčka a tiše vzlykla. Dala si dlaň před ústa, aby ji z obývacího pokoje neslyšel Daniel. Slíbila mu, že to během dovolené nebude řešit, a tak si dělala testy tajně. Smutek a zoufalství se rozpínaly jejím tělem jako nevléčitelná rakovina.

Nakonec se rozhodla, že si půjde zaplavat. Rozhýbe to. Vyburcuje endorfiny, které jí pokaždé zlepšily náladu. Převlékla se do zelených bikin, navrch si přehodila modrošedou tuniku s nápisem *Hakuna matata* a v letu jenom houkla na Daniela, že jde na pláž. Nechtěla, aby si všiml jejích uplakaných očí.

„Nemám jít s tebou?“ zeptal se a ukázal na slunce klesající za obzor. „Za chvíli se setmí.“

„Jen si rychle zaplavu a zase se vrátím,“ zamumlala ode dveří.

„Dobře, já se zatím osprchuju a připravím se na večeri,“ řekl Daniel, vstal z gauče a odešel do koupelny.

* * *

Od oceánu vanul příjemný vánek, který voněl po soli. Pláž zela prázdnotou a zapadající slunce barvilo třpytivé hřebínky vln do oranžových odstínů. Kdesi daleko na obzoru se rýsovala šedá silueta plachetnice *dhow*.

Izabela si svlékla tuniku, odložila ji na chladnoucí písek a vydala se vstříc vlnám. Když ucítila, jak jí kotníky omývá vlahá voda, zastavila se a chvíli jenom zhluboka dýchala. Udělala několik dalších kroků a vnímala každou vlnu, která přes ní prošla. Cítila sílu obrovského oceánu.

Ponořila se do vody a pomalu plavala vstříc zapadajícímu slunci. Oranžová se změnila na červenou připomínající valící se lávu. Sluneční kotouč byl velmi nízko nad hladinou. Soustředila se na každé tempo, každý nádech. Vnímala, jak její paže a nohy odhrnují vodu, aby se posunula o kousek dál. Už dlouhou dobu si nebyla schopná vychutnat přítomný okamžik tak jako nyní. Měla pocit, jako by všechny myšlenky nechala na břehu nedaleko vody a pohltit je příliv.

Připadala si volná. Nespoutaná. Mohla bez problémů dýchat. Nic ji nesvíralo a netrápilo.

Slunce mezitím zapadlo a usínající nebe změnilo barvu oceánu nejprve na mléčně modrou a poté na šedou.

Asi bych se měla vrátit, napadlo Izabelu, když se na obloze objevila první hvězda. Otočila se a plavala zpátky. Po chvíli ji však zamrazilo. Něco bylo totiž zatraceně špatně.

Daniel Steiner vypnul vodu a vyšel ze sprchového koutu. Po chladné sprše si připadal jako znovuzrozený. Světlé vlasy si sčesal dozadu a upravil trochou gelu. Letným pohledem z okna si všiml, že se rychle stmívá.

V kolik hodin odešla plavat? pátral v paměti. Jak dlouho je pryč? Hodinu?

„Noro... Izabelo,“ opravil se rychle, „už jsi zpátky?“ zavolal, přestože si byl téměř jistý, že v jejich bungalovu není. Kdyby se vrátila, slyšel by ji přicházet.

Oblékl si plátěné béžové kalhoty a volné modré triko a vydal se na pláž. *Třeba už tam vůbec nebude. Možná se zastavila v hotelovém obchodě nebo se u stánků zapovídala s Masaji.* Daniel moc dobře věděl, jak ráda mluví svahilsky. Izabela tu řeč milovala.

Došel na pláž a rozhlédl se. Když spatřil na písku pohozenou modrošedou tuniku, uvědomil si, že je zle.

Uprchlíky tábor poblíž Maiduguri, Nigérie

Christiana si sbalila všechny věci do malé tašky přes rameno a navrch si dala plyšového tygříka Bi. Potom si lehla na matraci v rohu bambusového stanu. Čekala ji poslední noc v uprchlickém táboře. Konečně. Byla šťastná, že se jí splnilo největší přání. Opustí toto místo plné nebezpečí, zoufalství a smrti. Bude mít práci i lepší bydlení a začne vydělávat. Bude mít peníze na jídlo a nebude muset živořit hlady nebo chodit po žebrotě. Další den pro ni začne úplně nový život.

Než se jí podařilo usnout, dvě hodiny se převalovala. Potom se znovu objevila noční můra, která jí přede dvěma lety obrátila klidný život vzhůru nohama.

Tehdy spala se dvěma malými sestřičkami Bellou a Jane v pokoji v rodném domku nedaleko města Chibok. Vtom jí cosi probudilo. Nevěděla, co se děje. Zvenku se ozývaly silné rány doprovázené podivnými záblesky.

Do pokoje vběhla jejich maminka Mariamu. Holky, vstávejte, šeptala naléhavě.

Ani jedné z dívek se nechtělo z postele.

Rychle, zvýšila maminka hlas.

Zvenku zaslechly střelbu.

Christianě se roztřásla kolena. Bella s Jane se rozplakaly.

Pssst, okřikla je maminka a vzápětí tiše dodala zdánlivě pevným hlasem: Chrisí, vezmi je za ruce a pojdte za mnou.

Christianu ale neošálila. Poznala, že maminka má velký strach. A kde je táta? zeptala se, ale její otázka zůstala bez odpovědi.

Společně vyběhly z domku na okraji vesnice. Christiana s hrůzou zjistila, že některé domy hoří.

Přidejte, popoháněla je maminka a vlekla je kamsi do temné pouště.

Já už nemůžu, vzlykla čtyřletá Bella a trucovitě dodala: Nedoju dál, bolí mě nohy. Chci zpátky do postýlky.

Ve stejný moment, kdy se ozval řev motoru a mužské hlasy, dala maminka Belle pevně dlaň na ústa. Musíte být všechny potichu, sykla a rozhlížela se kolem, jako by zvažovala, co udělá.

Najednou je oslepila světla automobilu.

Utíkejte, vykřikla maminka a sama se dala do zběsilého běhu.

Christiana měla pocit, jako by se jí to všechno zdálo. Prudké světlo, jak na ně muži namířili svítilnu, následované vzteklým řevem: Stůjte!

Holky utíkaly dál za maminkou.

Vtom zaslechly zvuk automatické zbraně. Christiana viděla, jak se maminka chytla za hrudník a s výkřikem se zhroutila k zemi. Po ní Bella. A Jane. Christianu přestalo poslouchat tělo a cítila, jak se země pod ní hýbe. Potom omdlela.

Poblíž Paje, ostrov Zanzibar, Tanzanie

Izabela plavala čím dál rychleji. Jedno tempo střídalo druhé. Písečný břeh, na který se již snesla tma, se však nepřibližoval. Zdálo se jí, že se spíš vzdaloval. Pokusila se ještě zrychlit, ale přemáhala ji únava. Jak dlouho plave? Hodinu? Dvě? Když plavala směrem na otevřený oceán, nevnímala čas. Teď jí docházel.

Voda se ochlazovala, a přestože se Izabela hýbala, začala jí být zima. *Jak je možné, že tam ještě nejsem, když plavu tak rychle?* přemítala a snažila se nevnímat sílící tíhu v rukou i v nohou. Doufala, že k tomu ještě nedostane křeč. Cítila, jak ji temná hladina oceánu pohlcuje. Jak dlouho to ještě vydrží?

Najednou jí to došlo. Je to proud. A unáší ji na otevřený oceán. V ten moment se jí úzkost jako nebezpečný had omotala kolem celého těla. Chtěla se nadechnout, ale nešlo to. *Nepanikař. Hlavně nepanikař!* domlouvala sama sobě, ale panika sílila.

Na plavání neměla energii. Stejně by to bylo zbytečné a jen by se ještě víc vysilovala. Pomalu šlapala vodu. Bylo důležité, aby se trochu hýbala a udržela se nad hladinou. Neměla nic, čím by na sebe upozornila. *Třeba si někdo všimne mé tuniky na pláži,* zadoufala a vzápětí si ironicky pomyslela, že ji spíš někdo ukradne. *A co Daniel? Hledá mě? Nebo si užívá, že je sám a že ho neotravuju řečmi o dítěti?*

Někdy měla pocit, že by mu bylo lépe bez ní a bez jejího neustálého hlídání plodných a neplodných dní. Ani jí takový život nevyhovoval, ale prostě si nemohla pomoci. Touha po dítěti byla silnější.

Jenomže k čemu to všechno bylo? Stejně tady dneska umře, aniž by se kdy stala matkou. Nikdy nepozná, jaké to je držet v náručí čerstvě narozené miminko. Její miminko. Po mokrých tvářích jí začaly stékat slzy.

Já už nemůžu, chtělo se jí křičet, ale oceán by její hlas stejně přehlušil. Byla příliš daleko od břehu, než aby ji někdo mohl slyšet. *Kdybych věděla, že jsem Daniela viděla naposledy v životě, aspoň bych ho objala, než jsem šla plavat*, posteskla si Izabela v duchu. To ji mrzelo ze všeho nejvíc – že se s ním nerozloučila, že ho ani nepolíbila.

„Danieli, promiň,“ šeptala tiše do zvedajícího se větru.

Tělo ji přestávalo poslouchat. Sůl měla úplně všude. Rty měla vysušené žízní, přestože kolem ní bylo tolik vody. Neměla sílu dál bojovat. Odevzdaně si lehla na hladinu a nechala vše plynout. Tělo se jí roztrásló zimou. Tušila, že za chvíli ztratí vědomí.

Sbohem, Danieli, loučila se s ním v myšlenkách, slova už vyslovit nedokázala.

Když se chystala zavřít oči, oslnilo ji jasné světlo a přes vlny se k ní nesl zvuk motoru. Když chtěla zvednout ruce, aby zamávala, tělo s ní nespolupracovalo. *No tak, dělej*, mluvila sama k sobě. *Ty se přece nevzdáváš. Ocitla ses už v horších situacích*, dodávala si odvahy a hlavou jí prolétla vzpomínka na ohrožení ebolou, když se vracela z Guiney, kde tehdy propukla epidemie smrtící nemoci. Naštěstí měla jenom horečku dengue, ale hodiny čekání na výsledky se jí zdály nekonečné. Dokonce přežila i pád z mostu ve dvousetkilometrové rychlosti. Tak přece ji teď nezabije nějaký zpětný proud.

Konečně se jí podařilo zvednout ruce.

„Tady! Tady jsem!“ vykřikla a překvapilo ji, že jí z úst vyšel vůbec nějaký zvuk.